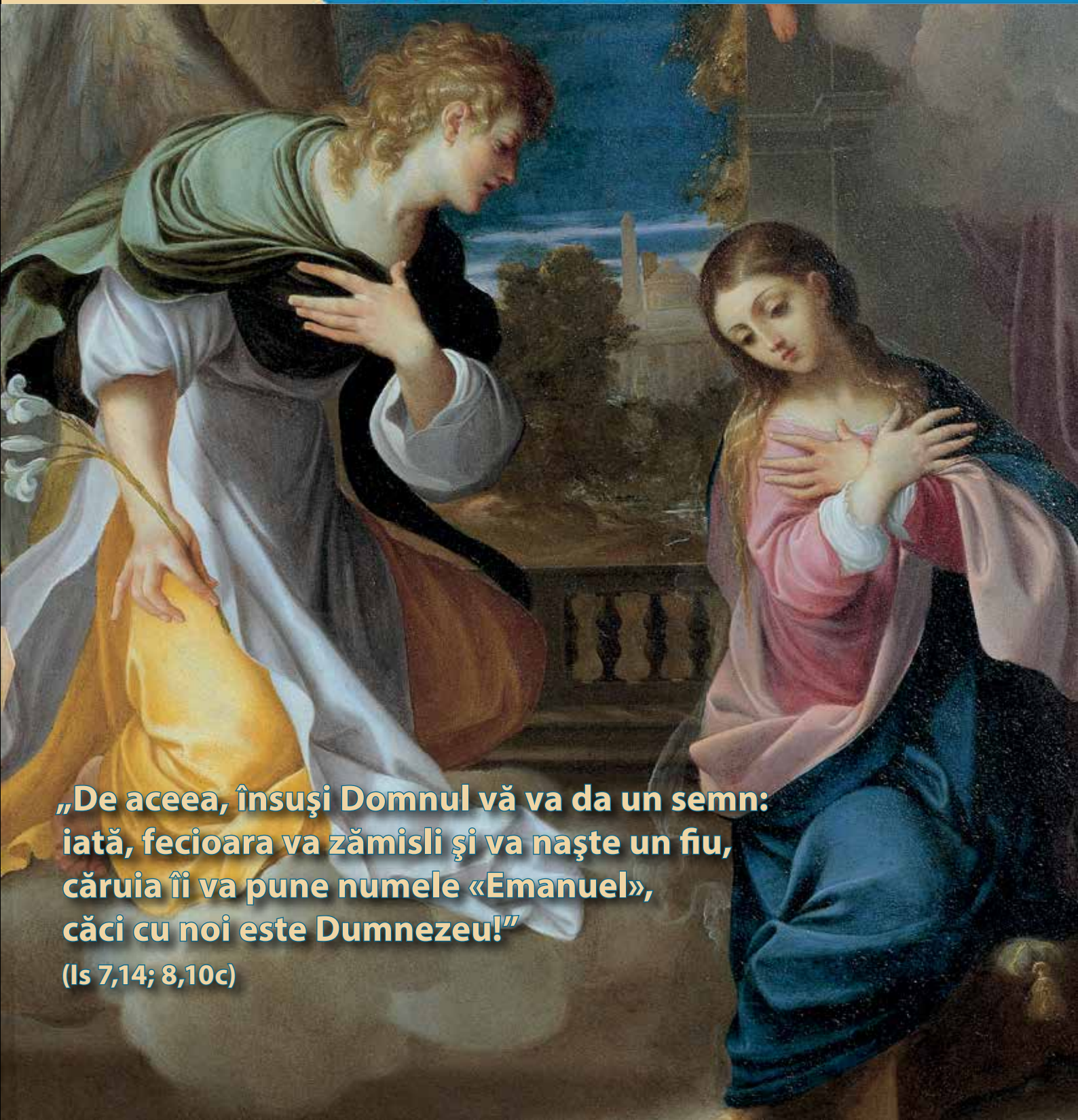

Nr. 3 (261)
aprilie 2016

vita catholica banatus

Iubiți-vă așa cum v-am iubit Eu!

**„De aceea, însuși Domnul vă va da un semn:
iată, fecioara va zămisli și va naște un fiu,
căruia îi va pune numele «Emanuel»,
căci cu noi este Dumnezeu!”**

(Is 7,14; 8,10c)

Generic sau... personal

Cineva spunea: eu nu iubesc viața, ci îi iubesc pe toți care trăiesc. Adică, nu iubesc „viața”, în mod generic, asta ar fi ușor... poate sună și un pic mai romantic... dar să-i iubesc pe „viețuitori”, fără excepție... acest lucru deja ne pune la încercare. Lângă mine există cineva care trăiește, mă întâlnesc cu un „viețuitor”, care are nevoie de iubirea mea... Dar care iubire? – Tocmai în Joia mare am văzut: „Dacă eu, Învățătorul și Maestrul, v-am spălat picioarele, și voi trebuie să vă spălați picioarele unii altora”. Iubirea adevărată nu pornește de la sine, ci din nevoia celuiilalt, din căutarea binelui celuiilalt. Îl putem iubi pe El în fiecare semen.

Au sosit afișele despre emigranți. Și aici se cere, nu teoria iubirii, ci – practic și concret – iubire. Dacă sunt de acord cu politica unui guvern, să-i scriu, să-l sprijin în deciziile sale, sau dacă nu sunt de acord, să caut modalitatea cum poate să ajungă părerea mea în mod eficient la aceia care iau decizii. Dacă trăiesc emigranți în apropierea mea, să-i iubesc așa cum un creștin Îl iubește pe Isus în ceilalți. Dacă nu sunt emigranți în apropierea mea, voi găsi mulți oameni marginalizați, fizic sau spiritual, care au nevoie să fie „primiți”: în inima mea, în casa mea, în comunitatea mea, în biserica mea, în societatea mea, în standardele mele... Când începem să

vorbim cu tinerii despre milostivire, una dintre primele întrebări ale lor este: ce facem cu cerșetorii? Le dăm ceva când ne cer? Și există argumente pro și contra.

Poate nu-i putem ajuta pe toți, dar câte o persoană da. – Într-o comunitate parohială s-a născut un obicei: câte o persoană din comunitate ia „sub aripile sale”, câte o persoană sau o familie nevoiașă. Există o mamă cu fiica sa, care în fiecare duminică primește prânz la cineva, cu care au ocazia, să și vorbească despre celelalte nevoi ale lor. Astfel se rezolvă câteva probleme ale lor: primesc haine, mâncare și în alte zile. O altă persoană primește de la altă persoană din comunitate zilnic mâncare, câteodată haine de schimb, medicamente... are cu cine să vorbească despre problemele sale. O altă persoană este ajutată financiar, lunar de o familie. Nimeni dintre noi nu-i poate ajuta pe toți cerșetori, nu poate rezolva „problema cerșetorilor”, generic vorbind, dar poate să se ocupe de o persoană, poate să se împrietenească cu acea persoană.

Poate că drumul e lung. Dar țelul este, ca respectivele persoane să fie ajutate astfel, încât într-o zi să nu mai fie nevoite să cerșească, ci și ei să facă cu cineva la fel cum am făcut noi cu ei. Iar acest lucru se cheamă *integrare*.

Pál Iosif-Csaba

8

Zi de reculegere în Postul Mare

Cu ocazia Postului Mare, Brebu Nou a găzduit cea de-a treia ediție a Zilei de Reculegere în Postul Mare pentru Tinerii din Banatul Montan, unde au participat copii, adolescenți, tineri din Bocșa, Caransebeș, Oravița, Făget, Slatina-Timiș, Lugoj și Reșița, însoțiți de surorile și preoții din parohiile lor. Am fost în total aproximativ 60 de tinerii de vârste diferite. Pentru mine personal a fost...

21

Vestitori curajoși ai Învierii

Mesajul Excelenței Sale Martin Roos, Episcop de Timișoara, cu ocazia Solemnității Învierii Domnului – Sfintele Paști, 2016 – Sărbătoarea Sfintelor Paști este prin excelență o sărbătoare a bucuriei. După suferințele îndurate pentru noi, după răstignirea și moartea sa pe cruce, Domnul nostru Isus Cristos a înviat și s-a arătat ucenicilor săi. Această reîntâlnire a Domnului în împrejurări atât de deosebite și neașteptate ...

23

Sr. Faustina Kowalska

Papa Francisc, în încheierea Bulei Misericordiae Vultus, a scris: „Rugăciunea noastră să se extindă și la atâția sfinți și fericiți care au făcut din milostivire misiunea lor de viață”. Un exemplu de a anunța bucuria milostivirii divine a fost sfânta Faustina. Elena Kowalska s-a născut în 1905, a treia din cei zece copii ai lui Stanislaw și Marianna, țărani din satul Glogowiec, din Polonia. Încă de la vârsta de șapte ani simțise...

12

Évfordulós kiállítás

A 2016-os esztendő Temesvár, valamint a Temesvári Egyházmegye számára kiemelkedő évnek számít, ugyanis több évfordulót ünneplünk. Összel, októberben lesz 300 éve, hogy Savoyai Jenő herceg felszabadította Temesvárt és a Bánságot a török uralom alól. Ekkor kezdődött el az ősi csanádi egyházmegye területének jelentős részén a katolikus hitélet újjászerveződése is...

ANUL XXII NR. 4
Revistă lunară
editată de Episcopia
Romano-Catolică Timișoara

Adresa redacției:
Str. Traian Lalescu, nr. 34,
320050, Reșița
Tel. 0040-255-213.660
E-mail: redactiavcb2@yahoo.com

Nr. de aprobare: 510 / a 1994
ISSN 1454 – 1025

Director responsabil:
pr. Iosif-Csaba Pál

Tehnoredactare:
Bodnár Sándor

Redactori/Colaboratori:
Delia Orțan, Enikő Sipos,
Christine Surdu, Constanța Bugariu,
pr. Nikola Laus jr., Elena Ștefănescu,
Claudiu Călin, Irina Vastag,
Victoria Roșoagă, Erwin Josef Tiglia.

Difuzare și abonamente:
Anca Darida, Valerica Rebegilă.

Imprimat la
Tipografia InterGraf – Reșița

Pentru abonamente
Plata abonamentului se poate efectua prin mandat poștal pe adresa: Pál Iosif-Csaba, Str. Traian Lalescu 34, 320050 Reșița, sau în contul:
Parohia Romano-Catolică Reșița, deschis la sucursala CEC Reșița, RO89CECECS0136RON0056396
▪ un abonament pentru anul 2016 - **28 RON**
▪ un abonament pentru străinătate - **20 €**
▪ un abonament susținător 2016 - **70 RON**

S.C. REMOTREFF S.R.L.
CABINET STOMATOLOGIC
Reșița, Bd. Republicii, bl. 9/II/4
Str. Progresului, bl. 2/V/8

Dr. TREFIL ANTONNIO REMMO
Mobil: 0722/428033

CABINET STOMATOLOGIC &
LABORATOR DENTAR
Reșița, Str. Laminoarelor nr. 50
Tel. 0255-210.804

OBTURAȚII ȘI LUCRĂRI
DIN COMPOZIT ȘI PORȚELAN

Papa Francisc:

Trăim un fel de exil atunci când suferințele ne fac să credem că Dumnezeu ne-a abandonat

Cartea lui Ieremia Cartea mângâierii

Miercuri, 16 martie 2016, Papa Francisc și-a reînnoit apelul în numele a zeci de mii de persoane care se luptă să intre în alte țări, fugind de război și violență, cerându-le liderilor globali „să își deschidă inimile” și porțile pentru migranți și refugiați. „Câți frați ai noștri trăiesc în acest timp o reală și dramatică situație de exil, departe de patria lor, având în ochi molozul caselor lor, în inimă frica și adesea, din păcate, durerea pentru pierderea persoanelor dragi!” Astfel de cazuri ne pot conduce adesea la a ne pune întrebări precum: „Unde este Dumnezeu? Cum este posibil ca atâta suferință să se poată abate asupra bărbaților, femeilor și copiilor nevinovați?”

Papa Francisc a deplâns faptul că migranții și refugiații care fug de violența din țara lor adesea găsesc „porți închise” când încearcă să intre într-o altă țară. Acești oameni suferă din cauza pierderii țării, a lipsei de hrană, și „nu simt primirea. Îmi place mult să văd națiunile, guvernanții care își deschid inima, care își deschid porțile!” Papa Francisc le-a vorbit celor aproape 40.000 de pelerini aflați în Piața San Pietro pentru audiența sa generală. El a continuat cateheza sa despre milostivirea în Scriptură, concentrându-și discursul asupra capitolelor 30-31 din Cartea lui Ieremia, numită „cartea mângâierii”, datorită speranței pe care o anunță profetul.

Pontiful a arătat că, în pasajul citit în cadrul audienței, „Ieremia se adresează israeliților care au fost deportați în țară străină și prevestește întoarcerea în patrie. Această întoarcere este semn al iubirii infinite a lui Dumnezeu Tatăl care nu îi abandonează pe fiii Săi, ci se îngrijește de ei și îi salvează. Exilul a fost o experiență devastatoare pentru Israel. Credința a șovăit pentru că în țară străină, fără Templu, fără cult, după ce au văzut țara distrusă, era dificil să continue să creadă în bunătatea Domnului.” Papa a explicat că și noi experimentăm un fel de exil atunci când „singurătatea, suferința, moartea ne fac să credem că am fost abandonați de Dumnezeu”.

Răspunsul pe care îl dă însă profetul Ieremia este acela că „poporul exilat va putea să vadă din nou țara sa și să experimenteze milostivirea Domnului. Este marea veste de mângâiere: Dumnezeu nu este absent nici astăzi, în aceste situații dramatice, Dumnezeu este aproape, și face lucrări mari de mântuire pentru cel care se încrede în El. Nu trebuie să cedăm disperării, ci să continuăm să fim siguri că binele învinge răul și că Domnul va șterge orice lacrimă și ne va elibera de orice frică.”

„Domnul este fidel, nu abandonează dezolării. Dumnezeu iubește cu o iubire fără sfârșit, pe care nici măcar păcatul nu o poate frâna, și, grație Lui, inima omului se umple de bucurie și de mângâiere... În bucurie și în recunoștință, cei exilați se vor întoarce în Sion, urcând pe muntele sfânt spre casa lui Dumnezeu și astfel vor putea să înalțe din nou imnuri și rugăciuni către Domnul care i-a eliberat. Această întoarcere la Ierusalim și la bunurile sale este descrisă cu un verb care literalmente înseamnă ‘a curge, a se scurge’. Poporul este văzut, într-o mișcare paradoxală, ca un fluviu umflat care curge spre înălțimea Sionului, urcând spre vârful muntelui. O imagine îndrăzneță pentru a spune cât de mare este milostivirea Domnului!”

„Psalmul ne spune că, atunci când s-au întors în patrie, gura li s-a umplut de zâmbet; este o bucurie atât de mare! Este darul pe care Domnul vrea să îl ofere și fiecăruia dintre noi, cu iertarea Sa care convertește și reconciliază. Profetul Ieremia ne-a dat vestea, prezentând întoarcerea exilaților ca un mare simbol al mângâierii date inimii care se convertește. Domnul Isus, la rândul Său, a dus la împlinire acest mesaj al profetului. Adevărata și radicala întoarcere din exil și lumina întăritoare după întunericul crizei de credință se realizează la Paști, în experiența deplină și definitivă a iubirii lui Dumnezeu, iubire milostivă care dăruiește bucurie, pace și viață veșnică.”

www.catholica.ro

„Până când vei sta culcat, leneșule? Când te vei scula din somnul tău?” (Prov. 6,9)

Dacă Dumnezeu, Cel Atotputernic, nu a lenevit nici când a creat lumea și nu lenevește nici acum când intervine, lucrează și se îngrijește de oameni, atunci noi, creaturile Sale, de ce ne lovim de ispita și de păcatul lenei? Lene la muncă, lene în lupta cu păcatele dominante, lene în săvârșirea de fapte bune... Nu întâmplător, lenea în sine este rea și nocivă, întrucât ea conduce la alte păcate. După cum pictorul Goya afirma: „somnul rațiunii naște monștri”, la fel somnul sufletec, lăncezeala trupească și lenea spirituală nasc oameni slabi, care cad pradă ușor ispitelor, care păcătuiesc cu prima ocazie și care nu au nici un antre-nament al voinței lor.

Paradoxal, lenea este deseori cauzată de griji multe și de gânduri diverse, superficiale și inutile. Este lene atunci când ar fi multe de făcut, dar mintea ne zboară în diferite părți risipite și haotice, făcând multiple scenarii în minte (care foarte rar devin realitate) sau planuri inutile și când nu ne mai auto-adresăm întrebări esențiale. Este lene atunci când ea reprezintă un impediment în a ne îndeplini datoriile spirituale (în raport cu Dumnezeu), familiale (în raport cu cei dragi și apropiați) și la locul de muncă, în so-

cietate (în raport cu aproapele). Este lene atunci când ne mulțumim cu un stil de viață de credință mediocră, fără a ne dori să creștem în sfințenie, să progresăm în virtuți, să căutăm a-L cunoaște, a-L asculta și a urma mereu mai mult voia Tatălui nostru ceresc. (...)

Lenea nu este compatibilă cu misiunea creștinului. Omul credincios este animat zi de zi de însuși exemplul Mântuitorului spre a ieși din zona lui de confort și de siguranță, pentru a se îndrepta spre frații săi, pentru a lucra spre slava Creatorului și spre binele celorlalți. „Eu nu umblu după slava care vine de la oameni”, ne spune Isus în Sfânta Scriptură. Și tot El afirmă: „Tatăl Meu lucrează până acum și Eu, de asemenea, lucrez.” (In 5, 17) Un spirit de trândăvie nu-l poate caracteriza pe un urmaș al lui Cristos, pe un ucenic devotat al Domnului. (...)

Lenea are foarte multe efecte negative și consecințe nedorite asupra propriei vieți dar și asupra vieții altora. Cartea proverbelor ne exemplifică doar câteva dintre ele: „Leneșul doarește mult, și totuși n-are nimic, dar cei harnici se satură.” (Prov. 13, 4) „Lenea te cufundă într-un somn adânc și sufletul molatic suferă de foame. Cine

păzește porunca își păzește sufletul; cine nu veghează asupra căii sale va muri.”, Prov. (19, 15-16) (...)

Lenea spirituală constă în lipsă de interes și de voință în a rămâne aproape de Domnul, pe calea cea bună. (...) Practic, din acest punct de vedere, păcatul lenei se manifestă prin lipsa de responsabilitate în a ne asuma și a ne îndeplini vocația în această lume, vocație întipărită în noi de Tatăl ceresc. Păcatul lenei înseamnă, până la urmă, o lipsă de respect față de Cuvântul Domnului care ne invită mereu să lucrăm, ne invită la fapte plăcute Lui, la îndeplinirea cu loialitate a micilor sau marilor noastre datorii zilnice.

Remediul împotriva lenei este vegherea, acțiunea, rugăciunea, munca, meditația, râvna, inclusiv postul. Postul ne învață și o anumită disciplină a voinței, iar cei disciplinați rareori se lasă biruiți de lene. Iosua ne îndeamnă: „Vegheați dar cu luare-aminte asupra sufletelor voastre, ca să iubiți pe Domnul, Dumnezeul vostru.” (Iosua 23, 11) Iar psalmistul „Voi veghea asupra căilor mele, ca să nu păcătoiesc cu limba; îmi voi pune frâu gurii, cât va sta cel rău înaintea mea.” (Ps 39, 1) (...) Dar poate cel mai important este să știm că lenea o combatem numai prin rugăciune. Este nevoie să-I cerem Părintelui nostru să nu fim stăpâniți de acest păcat, să nu fim copii Lui leneși. Iar prin rugăciune vom primi energie de la Creator, vom primi dorințe sfinte și imbold la iubire de la Mântuitor și vom primi zel, pasiune (pentru Cristos) și revigorare sufletească de la Duhul Sfânt.

„Cât este ziuă, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis” afirma Isus în Evanghelia după Ioan 9, 4. Noi ce și cât lucrăm pentru Domnul? Cât din timpul și din energia noastră folosim spre cinstea Dumnezeului nostru, câte din acțiunile noastre le consacram Lui și cât ne dăruim aproapelui nostru, din iubire?

Pr. Nikola Laus jun.

Anul milostivirii din lună în lună

*Sfântul Părinte a proclamat anul care urmează ca fiind un „An Sfânt Extraordinar al Milostivirii”
Să încercăm să trăim, împreună cu Sfântul Părinte, acest an, din lună în lună!*

Jubileul Milostivirii: bilanțul primelor o sută de zile

Aproximativ trei milioane de pelerini au sosit la Roma de la începutul Anului Sfânt al Milostivirii, se arată într-un prim bilanț prezentat la o sută de zile de la începutul Anului Sfânt. Conferința de presă a fost organizată la Roma luni, 14 martie 2016, de Arhiepiscopul Rino Fisichella, la sediul Consiliului Pontifical pentru Noua Evanghelizare. A luat parte și prefectul Romei, Franco Gabrielli, citim pe situl Radio Vatican.

Numărul pelerinilor prezenți nu mai în zona Bazilicii San Pietro de la începutul Anului Sfânt a ajuns la 2.802.000, în timp ce la marile evenimente jubiliare au participat un milion de pelerini, s-a precizat la conferința de presă. În următoarele zile, calendarul jubiliar prevede noi sosiri semnificative din punct de vedere numeric: Duminica Floriilor, solemnitatea Învierii Domnului și sărbătoarea Milostivirii Divine. Sunt așteptate peste 150 de mii de persoane, iar organizatorii Jubileului recomandă ca grupurile mari de pelerini să se înregistreze pe situl Jubileului (www.im.va) înainte de a sosi la Roma.

În linii mari, bilanțul este pozitiv, a subliniat Mons. Rino Fisichella, președintele Consiliului Pontifical amintit: „Este cu adevărat emoțio-

nant să vezi câte persoane au mers pe jos pe Via della Conciliazione purtând Crucea Jubiliară, rugându-se și arătând atâta înțelegere în fața măsurilor de control. Tema milostivirii, pe care Papa Francisc a dorit-o pentru Anul Sfânt, corespunde cu adevărat exigențelor poporului lui Dumnezeu”.

Pe de altă parte, mai sunt 250 de zile de Jubileu, iar atenția organizatorilor nu poate să scadă, a remarcat prefectul Romei, Franco Gabrielli: „Operațiunile recente ale corpului de carabinieri și ale poliției statului dovedesc că există forțe de securitate care își desfășoară munca cu un mare devotament, ajungând la rezultate semnificative. Amenințarea terorismului există, ar fi extrem de complicat să spunem contrariul, dar există și măsuri de siguranță care funcționează”.

Se estimează că la nivel internațional au fost deschise deja zece mii de Porți Sfinte în 2.089 de Dieceze de pe toate continentele. Cu toate acestea, a subliniat Mons. Fisichella, prezența numeroasă a pelerinilor la Roma arată că orașul Sfinților apostoli Petru și Paul rămâne inima creștinismului. „Aici se află mormântul Sfântului Petru iar pelerinii vin să își mărturisească credința pentru ca, întorcându-se în comunitățile, asociațiile și în țările de origine, să o trăiască de o manieră mai intensă.” *catholica.ro*

Papa emerit Benedict al XVI-lea: Centralitatea milostivirii divine, un semn al timpurilor

„Cum se ajunge la credință” este titlul interviului acordat de Papa emerit Benedict al XVI-lea teologului iezuit Jacques Servais, publicat joi, 17 martie 2016, în cotidianul Vaticanului, L'Osservatore Romano. Interviul, scris și încredințat în limba germană de Pontiful emerit, a fost citit în contextul unui simpozion organizat la Roma, cu titlul: „Prin intermediul credinței. Doctrina justificării și experiența prezenței lui Dumnezeu în predicarea Exercițiilor Spirituale”, desfășurat la Rectoratul Societății lui Isus din Roma. Interviul a fost citit de către Arhiepiscopul Georg Gänswein, aflăm de pe situl Radio Vatican.

În interviu, se pornește de la chestiunea justificării și de la interogativul privind semnificația credinței și modalitatea de a ajunge la a crede. „Pe de o parte”, explică Papa emerit, „credința este o legătură foarte personală cu Dumnezeu” care, în același timp, „are legătură cu comunitatea fraților și surorilor”. De fapt, întâlnirea cu Dumnezeu ne ajută să ne deschidem, ne smulge din „singurătatea închisă” pentru a fi primiți „în comunitatea vie a Bisericii”, spune Papa emerit Benedict al XVI-lea în continuarea interviului, explicând totodată că o comunitate nu se creează de una singură, nefiind o simplă adunare de oameni cu anumite idei în comun, pe care vor să le răspândească.

„Biserica nu s-a edificat singură, ci a fost creată de Dumnezeu, fiind formată în mod continuu de El”, aspect susținut și de faptul că „în

Biserica nu se intră printr-un act birocratic, ci grație unui Sacrament”. Joseph Ratzinger indică schimbarea de perspectivă din zilele noastre când, deseori, omul nu mai crede că este necesar să se justifice în fața lui Dumnezeu, ci, dimpotrivă, are impresia că Dumnezeu este obligat să se justifice „pentru toate lucrurile oribile care se petrec în lume” și care, în ultimă instanță, ar depinde de El. Cu toate acestea, în general, omul are sentimentul că „Dumnezeu nu poate lăsa să se piardă mare parte din umanitate”.

Pe de altă parte, explică Pontiful emerit, „continuă să existe percepția că avem nevoie de harul și iertarea divină”, definind ca fiind „un semn al timpurilor faptul că ideea milostivirii lui Dumnezeu devine tot mai centrală și mai dominantă”, după cum au indicat Papa Ioan Paul al II-lea și Papa Francisc. „Sub patina siguranței de sine și a propriei justificări”, scrie Papa emerit Benedict al XVI-lea, „omul din zilele noastre

ascunde o profundă conștientizare a propriilor răni și a nevredniciei sale în fața lui Dumnezeu”. „În contextul dur al lumii tehnificate, în care sentimentele nu mai contează deloc, crește așteptarea unei iubiri salvatoare, care să fie dăruită gratuit.”

Referitor la tema mântuirii, Papa emerit Benedict al XVI-lea amintește că, după Conciliul Vatican II, s-a afirmat conștientizarea faptului că Dumnezeu nu poate lăsa ca toți nebotezații să se piardă. Cristos, întrucât este unic, a fost și este pentru toți, iar creștinii care „constituie trupul Său în această lume” participă la acest „a fi pentru”. „Aceasta nu înseamnă că a fi creștin este ca și cum ai avea un bilet special pentru a intra în fericirea eternă, ci este o vocație de a construi împreună, o vocație a întregului... Noi, împreună cu Domnul pe care l-am întâlnit, să mergem spre ceilalți să încercăm să îl facem pe Dumnezeu prezent în Isus vizibil privirii lor.”

catholica.ro

Mai

Faptele de milostenie trupești și sufletești

A/ Meditație, aprofundare, convorbire: MV 15-16.

B/ Idei concrete:

• Să citim împreună punctele 15-16 și să discutăm profund, ce avem de făcut?

• Să ne fie această parte lectură zilnică

• Să ne propunem fapte mici zilnice sau săptămânale! Să începem cu lucruri mici – poate în luna viitoare astfel vom fi capabili să realizăm și fapte mai mari, care pot atinge întregul oraș sau sat al nostru unde locuim.

• Poate reușim să ajutăm un tânăr să ajungă la întâlnirea mondială la Cracovia (la sfârșitul lunii iulie), sau măcar la întâlnirea diecezană a tinerilor (la începutul lunii mai)

Pal Iosif-Csaba

Zi de reculegere în Postul Mare

Cu ocazia Postului Mare, Brebu Nou a găzduit cea de-a treia ediție a Zilei de Reculegere în Postul Mare pentru Tinerii din Banatul Montan, unde au participat copii, adolescenți, tineri din Bocșa, Caransebeș, Oravița, Făget, Slatina-Timiș, Lugoj și Reșița, însoțiți de surorile și preoții din parohiile lor. Am fost în total aproximativ 60 de tineri de vârste diferite

Pentru mine personal a fost o experiență deosebită, deoarece am avut ocazia să cunosc tineri din alte parohii, care, la fel ca și mine, doresc să-L cunoască pe Dumnezeu. Acest lucru mi-a dat curaj să fiu mai fermă și mai hotărâtă în a trăi Cu-vântul lui Dumnezeu și de a încerca să îl ofer pe Isus tuturor persoanelor pe care le întâlnesc, prin faptele, cuvintele și comportamentul meu.

Doamne Isuse Cristoase, îți mulțumesc din suflet pentru experien-

ța trăită la Brebu Nou și ajută-i pe toți tinerii care au participat la întâlnire să te ducă în casele și în viețile lor, așa cum îți dorești și Tu.

Anca

Din Caransebeș am mers șapte tineri, însoțiți de Sr. Mariana Muțiu. După un drum nu foarte lung, dar cu multe curbe, am ajuns în satul liniștit de la poalele Muntelui Semenic. Aici am fost primiți de tinerii din Reșița într-un mod frumos, iar sandwichurile au fost bune și gustoase, asta fiind o primă impresie creată când am ajuns acolo. După o scurtă așteptare, când au ajuns toți participanții, am fost salutați de Pr. Varga Janos, capelanul din parohia Reșița I. Apoi a urmat cateheza ținută de Pr. Pal Jozsef cu tema: *Ești deschis să fii milostiv ca Tatăl? Doar tu poți răspunde.*

Printr-o prezentare Power Point

și exemple concrete, Pr. Pal ne-a ajutat să înțelegem ce înseamnă milostivirea Tatălui în viața noastră. Nouă tinerilor ni s-a părut o temă interesantă și benefică fiind în timpul Postului Mare.

A fost un bun prilej să ne pregătim pentru Sfintele Paști și totodată să experimentăm prin sacramentul spovezii, și nu numai, ce înseamnă milostivirea lui Dumnezeu în viața noastră. Cu această ocazie am primit cu drag mai multe idei despre ceea ce am putea face și noi, tinerii în acest an al milostivirii. Ne-a ajutat foarte mult calendarul milostivirii pe care l-am primit și în care am trecut ce ne propunem să facem în zilele rămase până la Paști, apelând la faptele de milostivire trupești și sufletești.

Înainte de a ne îndrepta spre locul unde urma să ne rugăm Calea Sfintei Cruci, fiecare participant a primit o bucată dintr-un puzzle. După ce ne-am găsit perechea de la puzzle pot să spun că a fost o experiență frumoasă în care am putut să împărtășim ce înseamnă milostivirea pentru noi, cum trăim timpul postului în viața noastră de zi cu zi. După aceste împărtășiri a urmat Calea Sfintei Cruci. Au fost pregătite 14 cruci pe deal. Fiecare parohie participantă a pregătit câte-va stațiuni. A fost o experiență foarte frumoasă excluzând frigul și dealul abrupt. Mica noastră jertfă a fost o nimica toată pe lângă jertfa pe care a îndurat-o Isus pe Calea Crucii.

Am încheiat cu Sfânta Liturghie, unde împreună l-am laudat și i-am mulțumit milostivului Dumnezeu pentru iubirea sa nemărginită. Alături de alți tineri din mai multe parohii am avut o zi frumoasă, rodnică, o zi trăită altfel, în care am fost mai aproape de Dumnezeu, de noi înșine și de ceilalți.

Oana Bircă

Alege răspunsul corect: (vezi Lk 19,1-10)

1. Ce atitudine aveau oamenii față de Zaheu?

- ☐ Îl admirau, pentru că era bogat.
- ☐ Erau prieteni cu el, căci era agreabil.
- ☐ Îl disprețuiau, deoarece era un impostor.

2. Zaheu voia neapărat să-l vadă pe Isus. Ce a făcut pentru a-l vedea?

- ☐ S-a suit într-un smochin.
- ☐ S-a suit pe un acoperiș.
- ☐ Și-a făcut loc prin mulțime până la Isus.

3. Ce a făcut Isus când a ajuns în dreptul lui Zaheu?

- ☐ I-a poruncit lui Zaheu să-i culeagă smochine.
- ☐ S-a suit până la Zaheu.
- ☐ L-a strigat pe Zaheu pe nume.

4. Care era atitudinea lui Isus față de Zaheu?

- ☐ L-a certat pentru că îi înșela pe oameni.
- ☐ În calitate de prieten a fost oaspete în casa acestuia.
- ☐ L-a laudat pentru că acesta știa să-și înmulțească banii.

5. De ce s-au mâniat oamenii?

- ☐ Pentru că, deși Isus era un străin, Zaheu totuși l-a invitat.
- ☐ Pentru că Isus se interesa de un pungăș.
- ☐ Pentru că ei nu fuseseră niciodată invitați de Zaheu.

6. Ce i-a promis Zaheu lui Isus?

- ☐ Că își va investi banii mai bine.
- ☐ Că va servi o mâncare gustoasă.
- ☐ Că va îndrepta nedreptatea făcută.

Zachäus

Zachäus war ein jüdischer Zoltpächter aus Jericho. Der Name ist eine griechische Form des hebräischen Zakkai und bedeutet „der Gerechte“. Das Neue Testament erzählt von seiner Begegnung mit Jesus, die sein ganzes Leben verändert. (vgl. Lk 19,1-10)

Ergänze:

Zachäus ist dankbar, dass Jesus ihn gerufen hat.

Zachäus ist dankbar, _____

Und ich?

Ich bin dankbar, _____

Ich bin dankbar, _____

Ich fühle mich wieder wohl, weil ich um _____ gebeten habe.

Ich fühle mich wieder wohl, wenn ich mich _____

Ich fühle mich wieder wohl, wenn ich _____ kann.

Ich fühle mich wieder wohl, wenn meine Freunde mich nicht mehr _____

Ich fühle mich wieder wohl, wenn wir gemeinsam _____ können.

Pagină realizată de Prof. Constanța Bugariu

Întâlnirea familiilor și zi de reculegere în parohia Timișoara – Iosefin

Întâlnirea familiilor în parohia Romano-Catolică Timișoara-Iosefin, a început vineri, 4 martie 2016, cu liturghia de la ora 17:00, celebrată de părintele călugăr verbit Gheorghe Iordache din Cordun. Sâmbătă, 5 martie 2016, aproximativ 30 de persoane au luat parte la întâlnirea familiilor, alături de Pr. József Pál, paroh de Reșița I., Pr. Benjamin Pălie, paroh de Gârnic, P. Gheorghe Iordache, călugăr verbit din Cordun și de parohul nostru Zsolt Szilvágyi.

În prima parte a zilei au fost prezentate 3 teme importante:

1. Imaginea mea despre Dumnezeu – relatată de părintele verbit Iordache Gheorghe;
2. Iertarea în familie – expusă de părintele Benjamin Pălie și familia Piklor;
3. Familia în situație de criză – prezentată de părintele Iordache Gheorghe.

După masa de prânz de la ora 13:00 au avut loc discuții în grupuri mici pe baza temelor prezentate în prima parte a întâlnirii. Ziua s-a încheiat cu sfânta liturghie. Exercițiile spirituale au fost încheiate duminică, 6 martie 2016, cu liturghia de la ora 9:00 oficiată de părintele Gheorghe Iordache.

„Ceea ce m-a impresionat în mod special a fost mărturia familiei Piklor, care este formată din 6 membri. Este de apreciat stilul de viață pe care îl au părinții, aceștia încercând să petreacă cât mai mult timp împreună, pentru a se ajuta reciproc, împărțind fiecare activitate casnică, fie că ține de responsabilitatea femeii, fie a bărbatului, având astfel mai mult timp pentru comunicare.

Un alt aspect ar fi modul în care cei doi părinți încearcă să le dea copiilor o educație plină de moralitate și credință. Un exemplu ar fi acela în care aceștia și-au cerut iertare de la copii deoarece i-au pedepsit, iar apoi au realizat că au greșit. Cred că de multe ori în educația copiilor este bine să renunți la orgoliul personal atunci când realizezi că aceștia au dreptate, oferindu-le astfel o lecție de viață și o educație bună.”

Cimpoeșu Melania-Diana

„Sunt o tânără de 23 de ani care activează în cadrul grupurilor de tineret romano-catolice din Dieceza de Timișoara de 6 ani și jumătate. Depășind vârsta adolescenței, a sosit timpul să mă preocup de anumite subiecte în mod particular. Prin urmare, cu câteva zile înaintea zilei de

5 martie am decis să mă înscriu și eu la exercițiile spirituale pentru familie. Ulterior, m-am bucurat că am luat această decizie deoarece orele petrecute în cadrul întâlnirii mi-au fost de mare folos. Iată câteva dintre lucrurile care m-au impresionat cel mai mult în cadrul întâlnirii.

- Dumnezeu este milostiv și asemenea tatălui din pilda Fiului Risipitor (Luca 15,11-32), El se bucură și așteaptă spre convertire pe orice om care se căiește cu adevărat.

- Liniștea sufletului se poate obține doar atunci când iertăm și nu purtăm ranchiună față de frații și surorile care ne-au greșit.

- Comunicarea în mediul familial este esențială! Este extrem de important ca soții să fie deschiși unul față de altul și să nu-și ascundă niciun lucru – oricât de neînsemnat ar fi. În caz contrar, se vor naște multe neînțelegeri pornite de la lipsa de comunicare și de sinceritate dintre soți.

- Dacă soții se află în fața unei situații de criză care pare a fi fără ieșire – o situație în care comunicarea dintre ei este foarte afectată – pot cere cu încredere îndrumarea spirituală a unui preot.

- FAMILIA este leagănul credinței. Părinții, prin propriul exemplu, sunt primii care dau mărturie despre Dumnezeu și însuflă copiilor virtuțile creștine.

În încheiere, vreau să vă recomand cu căldură, atât adulților tineri cât și adulților care formează deja o familie, să participe cu toată încrederea la astfel de întâlniri, deoarece: unde doi sau trei se adună în numele Domnului, este prezent și El în mijlocul lor (Mt 18,20).”

Mihailă Mădălina-Diana

A temesvári egyházmegyébe látogat Excellenciás Miguel Maury Buendia apostoli nuncius

A temesvári székesegyház védőszentje, Szent György ünnepe alkalmából április 23-án, szombaton 10.00 órakor Excellenciás Miguel Maury Buendia apostoli nuncius, a Szentszék romániai nagykövete mutat be szentmisét a dómban.

A Jó Pásztor vasárnapja

A Katolikus Egyházban a húsvétot követő negyedik vasárnapot Jó Pásztor vasárnapjának nevezik, mely egyben a papi hivatások világnapja is. Ez a nap idén április 17-ére esik.

„Húsvét negyedik vasárnapja elénk állítja a Jó Pásztor ikonját, aki ismeri juhait, nevükön szólítja, táplálja és vezeti őket. Ezen a vasárnapon, immár több mint ötven éve, a hivatások világnapját ünnepeljük. Ez minden alkalommal felhívja figyelmünket az imádság fontosságára – amint Jézus mondta apostolainak –, hogy „az aratás ura (...) küldjön munkásokat az aratásába” (Lk 10,2). Jézus ezt a parancsot egy olyan alkalommal fogalmazza meg, amikor éppen misszióba küldi tanítványait. A tizenkét apostolon kívül további hetvenkét tanítványt is meghív, és kettesével elküldi őket a misszióba (vö. Lk 10,1–16). Így amikor Krisztusnak, a Jó Pásztornak a hangját halljuk és követjük, s engedjük, hogy Ő magával ragadjon és vezessen bennünket, neki szenteljük életünket, ez azt is jelenti: engedjük a Szentléleknek, hogy bevezessen minket a misszió dinamizmusába, felkeltve bennünk a vágyat és az örömteli bátorságot, hogy felajánljuk életünket, és odaadjuk Isten Országáért.

(Ferenc pápa üzenete a hivatások 52. világnapjára, részlet)

Másnap a Pápai Nuncius az Aradi Főesperességbe utazik, és 10.30 órai kezdettel szentmisét mutat be az arad-belvárosi templomban. Ezt követően a Szentszék bukaresti nagykövete a máriaradnai kegytemplomot keresi fel.

A húsvéti idő

A húsvétól pünkösd ünnepéig terjedő időszakot a liturgiában húsvéti időnek – latinul Tempus paschale – nevezik.

A húsvéti idő valószínűleg egy őszövétségi szokásból ered, a zsidóknál ugyanis a húsvét utáni ötvenedik nap aratási hálaadási ünnep volt, és a Sínai hegyen megkötött szövetségre emlékeztek.

Húsvét nyolcada és a húsvéti idő

Amikor a keresztény húsvét ünneplése belép a történelembe, azonnal kapcsolódik hozzá az utána következő ötven nap ünneplése is. Tertullianus szerint nagy örömmel kell megünnepelni ezeket a napokat.

Húsvét nyolcadát Rómában a fehér ruhák hetének nevezték. A IV. századtól ilyenkor a keresztség utáni oktatásokat tartották az újonnan megkereszteltnek. Szent Ágoston még beszédeiben is különbséget tesz az újszülöttek és a hívek között. Több helyen külön miseszöveg található húsvét nyolcadára és a megkereszteltékért. A húsvét utáni vasárnapon az újonnan megkereszteltet letették fehér ruháikat és a hívek közt megkezdtek tanúságtevő életüket. Ezt a vasárnapot fehérvasárnapnak nevezzük ma is.

A húsvéti idő olvasmányai az Apostolok cselekedeteiből, az evangéliumi rész Szent János

evangéliumból származik.
(Forrás: MKL)

Zarándoklat a székesegyházhoz

A temesvári dómot 1803. április 24-én szentelte püspöki székesegyházzá Szent György vértanú tiszteletére Kőszeghy László püspök. Konszekrációjáról a hagyomány szerint minden évben a fehérvasárnapot követő szombaton emlékeznek meg. Idén az ünnepi szentmisét április 9-én, szombaton 11 órakor Excellenciás Roos Márton megyés püspök meghívására Excellenciás Böcskei László nagyváradi főpásztor mutatja be.

A liturgiára egyházmegyénk három - Temesi, Marosi és Hegyvidéki - főesperesi kerületéből érkeznek lelkipásztorok és zarándokcsoportok a székesegyházhoz.

A liturgiát követően hivatalosan is megnyílik a dóm alapkövetelének 280. évfordulója alkalmából megrendezésre kerülő kiállítás. A kiállított tárgyak, dokumentumok, okiratok és festmények egyházmegyénk történelmi és liturgikus örökségét képezik.

Évfordulós kiállítás a székesegyházban

Az idei, 2016-os esztendő Temesvár, valamint a Temesvári Egyházmegye számára kiemelkedő évnek számít, ugyanis több évfordulót ünneplünk. Ősszel, októberben lesz 300 éve, hogy Savoyai Jenő herceg felszabadította Temesvárt és a Bánságot a török uralom alól. Ekkor kezdődött el az ősi csanádi egyházmegye területének jelentős részén a katolikus hitélet újjászerveződése is. A temesvári Szent György székesegyház pedig idén augusztusban lesz 280 éves: báró Adalbert von Falkenstein püspök 1736. augusztus 6-án helyezte el a dóm alapkövét.

Az évfordulók alkalmából a Temesvári Római Katolikus Püspökség több rendezvényt is szervez, amelyekről Excellenciás Roos Márton megyés püspököt kérdeztük.

Az év folyamán hogyan emlékezik a Püspökség, illetve az egyházmegye területén élő hívek ezekre a történelmi eseményekre?

– Elsőként a székesegyház alapkövetételének évfordulóját említem, amely augusztusban lesz ugyan, ám a hozzá kapcsolódó kiállítást már április 9-én, a dóm felszentelésének emléknapján szervezett egyházmegyei zárándoklat alkalmából megnyitjuk. A Püspökség kezdeményezésére a nyár folyamán lesz még egy kiállítás, amely Temesvár török uralom alóli felszabadításának 300. évfordulója kapcsán kerül megrendezésre, és amelynek szervezésébe bekapcsolódik a Szerb Ortodox Püspökség, a Banatul Múzeum, az Állami Levéltár, valamint a Pol-

gármesteri Hivatal. Augusztus 6-án, a Szent György székesegyház alapkövetételének évfordulóján bemutatandó szentmisére pedig az ősi csanádi egyházmegye területéről, a szeged-csanádi és a nagybecskereki testvéregyházme-
gyékből érkeznek meghívottak és zárandokok Temesvárra.

Hol lesz az április 9-én megnyíló kiállítás helyszíne?

– A kiállított tárgyak a székesegyház főhajójában, valamint a kereszthajóban kapnak helyet. Az elrendezésnek megfelelően a kiállítás a dóm főbejáratától balra kezdődik, az előtérén át végighalad a három mellékoltár mentén a kereszthajóig, majd a jobb oldali mellékoltárokat érintve vissza a főbejáráshoz. Időben pedig a székesegyház alapkövetételétől az építési és belső díszítési munkálatokon át a dóm felszenteléséig kalauzolja az érdeklődőket.

Milyen tárgyakat tekinthetnek meg az ide látogatók?

– Az akkor élt püspökök – Nádasdy, Falkenstein, Stanislavich, *Engl von Wagrain* és Kőszeghy – portréját, korabeli okiratokat, a dóm építésével kapcsolatos szerződéseket és dokumentumokat, amelyek közül néhány eredeti példány a püspöki, valamint a bécsi levéltárból való, a székesegyház kincstárából száma-

zó miséző kelyheket, monstranciát, ereklyetartókat, kánontáblákat, egy gazdagon hímzett miseruhát, amelyet Mária Terézia császárnő ajándékozott 1754-ben a dóm megáldása alkalmából, valamint az ünnepélyes felszenteléssel kapcsolatos okiratokat, korabeli pecséteteket láthatnak a kiállítás iránt érdeklődők.

Meddig tekinthető meg a kiállítás?

– Augusztus hónap közepéig, pontosabban Nagyboldogasszony ünnepéig. Az érdeklődők számára tárlatvezetést is biztosítunk, csoportok esetén azonban előzetes bejelentkezés szükséges, kérjük a csoportvezetőket, plébánosokat, hogy a Püspöki Hivatalban legalább egy héttel hamarabb jelezzék az érkezési időpontot, hogy megfelelően felkészülhessünk a fogadásukra.

Köszönjük a tájékoztatást.

Sipos Enikő

A valódi szeretet konkrét szolgálatot jelent

Ferenc pápa a virágvasárnap szentmisén

Március 20-án a Szent Péter téren mutatta be a Szentatya a virágvasárnap ünnepi szentmisét, melynek végén külön köszöntötte a fiatalokat a 31. ifjúsági világnap alkalmából. Az alábbiakban részletek olvashatók a homiliából.

„Áldott, aki jön az Úr nevében” (vö. Lk 19,38) – kiáltotta az ünneplő tömeg Jézus fogadásakor. Lelkesedésüket mi is átvettük: a pálma- és olajágak lengetésével kifejeztük dicséretünket és örömünket, illetve azt a vágyunkat, hogy mi is fogadjuk a hozzánk érkező Jézust. Igen, amint bevonult Jeruzsálembe, ugyanúgy szeretne bevonulni városainkba és életünkbe. Amint az evangéliumban tette, egy számárcsík hátán, hozzánk is alázatosan érkezik, de „az Úr nevében” jön: isteni szeretetének hatalmával megbocsátja bűneinket, kiengesztel minket az Atyával és önmagunkkal.

Jézus örül annak, ahogyan a nép kifejezi szeretetét, amikor pedig a farizeusok arra intik, hogy hallgattassa el az őt dicsérő gyermekeket és a többi embert, ezt válaszolja: „Ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani” (Lk 19,40). Semmi sem tudta megfékezni a Jézus bevonulása miatti lelkesedést. Fontos, hogy semmi se gátolja meg, hogy benne találjuk meg örömünk forrását, az igazi örömet, amely megmarad és békét ad; mert egyedül Jézus szabadít ki a bűn, a halál, a félelem és a szomorúság kötelékeiből.

A mai liturgia viszont arra tanít minket, hogy az Úr nem győzelmi bevonulással és nem látványos csodákkal mentett meg minket. A szentleckében Pál apostol két igével foglalja össze a megváltás menetét: „kiüresítette” és „megalázta” önmagát (Fil 2,7.8). Ez a két ige azt érezteti meg velünk, milyen messzire ment el értünk szeretetében Isten. Jézus kiüresítette önmagát: lemondott Isten Fiának dicsőségéről, és ember fiává lett, hogy ő, aki bűn nélküli, mindenben együttérző legyen velünk, bűnösökkel. Mi több: a „szolga állapotában” élt közöttünk (Fil 2,7): nem királyként, nem fejedelemtént, hanem szolgaként.

Ennek a mindvégig tartó (Jn 13,1) szeretetnek az első gesztusa a lábmosás. „Az Úr és a Mester” (Jn 13,14) egészen tanítványai lábáig alacsonyodik, ahogyan egyedül a szolgák tették. Példájával megmutatta nekünk: rászorulunk, hogy szeretete elérjen bennünket, hogy lehajoljon hozzánk; nélküle nem boldogulunk, nem tudunk szeretni, ha ő előbb nem szeret bennünket, ha nem tapasztaljuk meg az ő döbbenetes gyengédségét, és ha nem fogadjuk el, hogy a valódi szeretet konkrét szolgálatot jelent.

De ez csak a kezdet. A megaláztatás, melyet Jézus elszenved, a passióban válik legsúlyosabbá: egyik tanítványa, akit kiválasztott és barátjának hívott, harminc dénárért eladja és csókkal elárulja. A többiek szinte mind elfutnak, és magára hagyják. Péter háromszor árulja el a templom udvarában. Megalázzák lelkében gúnyolódással, gyalázással, köpködéssel, és testében is durva erőszakot szenved: a verés, az ostorozás és a töviskoszorú felismerhetetlenül teszi kinézetét. A vallási és

politikai hatóságok megbélyegzését és igazságtalan ítéletét is elszenvedi, [azt mondják]: bűnt követett el, és becstelenné bizonyult. Pilátus azután elküldi Heródeshez, ő pedig visszaküldi a római kormányzóhoz: nemcsak minden igazságosságot tagadnak meg Jézustól, hanem a közömbösséget is megérzi bőrére, mert senki sem akarja vállalni a felelősséget sorsáért. És gondolkodok arra a rengeteg emberre, a sok kirekesztettre, a sok menekültre, azokra, akinek sorsáért sokan nem akarnak felelősséget vállalni. A tömeg, amely nem sokkal korábban még dicsőítette, dicsérő szavait vádló kiáltásokra cseréli, sőt azt akarja, hogy helyette egy gyilkost bocsássa szabadon.

Így érzékel el Jézus a kereszthalálhoz, a legfájdalmasabb és legmegalázóbb halálformához, amelyben csak az árulóknak, a rabszolgáknak, a legelvetemültebb bűnözőknek volt részük. Az egyedülállót, a rágalm és a fájdalom még nem jelenti lecsupaszodásának csúcsát. Hogy mindenben együttérző legyen velünk, a kereszten megtapasztalja az Atyától való titokzatos elhagyatottságot is. Az elhagyatottságban azonban imádkozik, és rábizza magát: „Atyám, kezdedbe ajánlom lelkemet” (Lk 23,46). Az akasztófán függve túl azon, hogy kinevetik, az utolsó kísérettel is megküzd: provokálja, hogy szálljon le a keresztről, hogy erővel győzze le a rosszat, és egy hatalmas, legyőzhetetlen isten arcát mutassa fel. Jézus viszont épp itt, a megsemmisülés csúcsán, Isten igazi arcát nyilatkoztatja ki: az irgalmasságot. Megbocsát az őt megfeszítőknak, megnyitja a paradicsomot a bűnbánó rablónak és megérinti a százados szívét.”

Magyar Kurir

A kettős élet

„Ne legyünk kettős életű keresztények!” – figyelmeztetett Ferenc pápa november 17-én a Szent Márta-ház kápolnájában bemutatott szentmisén. (Ferenc pápa szól hozzánk: „Ne legyünk kettős életű keresztények!”, Keresztény élet, 2015. november 29).

A kettős élet azt jelenti, hogy vasárnap elmegyek az Isten házába, részt veszek a Szentmisén, ahol imámban (akár a farizeus) hálát adok az Atyának, hogy jó és becsületes vagyok, valamint betartom a törvényeket: „Hetenként kétszer bűntölk, tizedet adok mindenkől, amim van” (Lk 18,12). Az önteltség nem keresztény jellemvonás. A jócselekedetről nemcsak embertársaimnak, hanem (gondolatban) Istennek sem szabad kérkedni. „Ügyeljete, hogy ne az emberek szeme láttára s az ő kedvéért legyetek jók, különben nem lesz jutalmatok a mennyei Atyátoknál” (Mt 6,1). – „A vámos pedig megállt hátul, szemét sem meerte fölemelni az égre, csak a mellét verte e szavakkal: Istenem, Istenem, légy irgalmas hozzám, bűnösöm!” (Lk 18,13)

Lám, ő nem a látszat vagy kérkedés kedvéért ment a templomba, hanem szívből. Ananiás és Sáfira is csak látszatzból, külsőleg voltak keresztények, akkor, amikor Krisztus feltámadása után „a hívők sokaságának egy volt a szíve-lelke... és mindenük közös volt” (Csel 4,32), Ananiás viszont, miután „eladta egyik birtokát... feleségének tudtával visszatartott az árából, s csak egy részt vitt magával és azt tette az apostolok lába elé.” (Csel 5,1-2)!

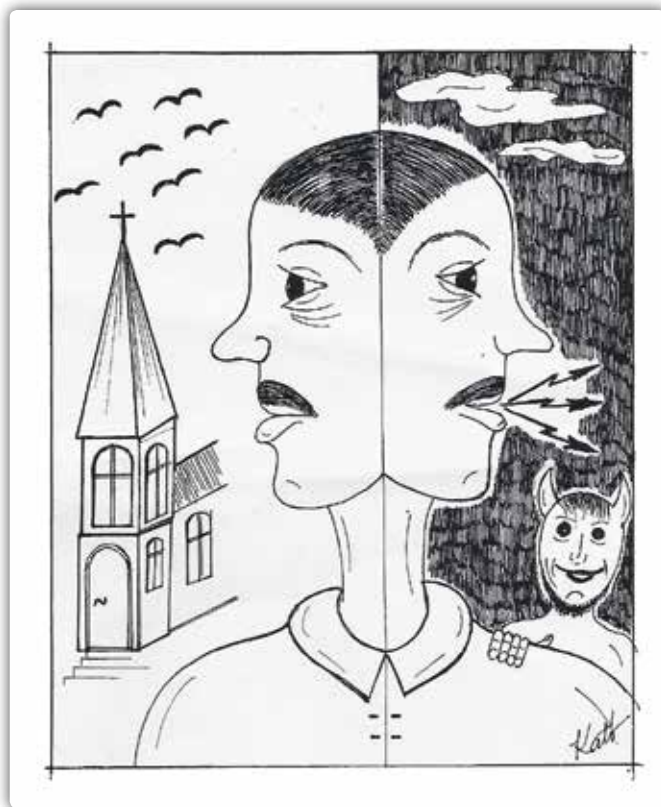
A kettős élet hazugságot és valamilyen bűnt takar. Megalkuvást a csábítással a mindennapi életben. Márpedig a világius életben is lehetne becsületes életet élni. Vagy nem? Szentmise után beülök barátaimmal a sörözőbe, ahol szabad-
jára engedem a számat, vagy egy kávézóba, ahol megtárgyaljuk a legfrissebb pletykákat. Ez utóbbit én is megtapasztaltam egy társasággal, és hiába próbáltam „szelídebb” témára terelni a szót, leintettek.

Mások szerint viszont az igazi keresztény élet abból áll, hogy úton útfélen oktatók, prédikálok, hiszen Jézus is szétküldte az apostolokat: „Menjete és hirdesséte: közel van a mennyek országa.” (Mt 10,7)

Napjainkban az igazi keresztény élet nem nagy szavakból áll, sem látszólagos templomba járásból, hanem becsületes életmódból. Igaza volt Izajásnak: „ez a nép ajkával tisztel engem, de szíve távol marad tőlem.” (Mt 15,8)

Be lehet illeszkedni a modern világba, ha ellen tudunk állni a bűnös kísértésnek, lelkiismeret-furdalás nélküli hazugságnak, irigységnek, és persze kereskedelmi téren a nem tisztességes vetélkedésnek, és mindezeket templomba járó ember tenné. Lám, így alakulhat ki a kettős élet!

Vagy az, ha mise után, a templom

előtti téren beszélgető hívek nem egymás hogyléte felől érdeklődnek, kedves szóval kívánnak kellemes vasárnapot, jó egészséget, hanem pletykálnak; ezt tették azzal a nehézzárású gyermekkel is: hogy kap ez férjet? – kérdezte valaki. - Na és az a kancsal? – így a másik.

Ez mind kettősség. De miért is mennek ezek a templomba? Szokásból? A látszat kedvéért? Tisztán csak úgy élhetünk, egyenes, kép-mutatás nélküli életet, ha ragaszkodunk Krisztus tanításához, okulunk példabeszédeiből, és ezek alapján ellenőrizzük cselekedeteinket, szavainkat. Még a hétköznapi, világius életben is.

Törekvésünket siker koronázza, ha Ferenc pápa szavaival imádkozunk: „Uram, bűnös vagyok valóban, mind azok vagyunk, de kérem támogatásodat, add meg nekem a támogatást, hogy ne tegyek úgy, mintha keresztény volnék, miközben pogány módra, világiusan élek! Ámen” (K.é. 2015.nov.29).

Kató Gizella

Conferința „România pentru Familie” la Iași – Duminică, 13 martie 2016, în aula magna „Mihai Eminescu”, din cadrul Universității „Al. I. Cuza”, din Iași, a avut loc conferința „România pentru Familie”, organizată de către Coaliția pentru Familie. Au conferențiat: prof. univ. dr. Constantin Cucoș, jurnalistul Ioan Șolea, scriitorul Mihai Gheorghiu și lect. dr. Constantin Iulian Damian. Din partea Oficiului pentru Familii, din cadrul Episcopiei de Iași, a fost prezent pr. dr. Felician Tiba, directorul acestui oficiu, precum și un număr de persoane implicate în pastorația familiei. Conferința a vizat în primul rând reliefa rolului fundamental al familiei, atât pentru țara noastră, cât și pentru omenire în general. Semnăturile pentru schimbarea art. 48 alin. 1, din Constituția României, privitor la schimbarea cuvântului „soți”, cu „bărbat și femeie”, au constituit punctul de pornire. S-au strâns

până în acest moment circa 2,5 mil. de semnături, ceea ce înseamnă o cantitate suficientă pentru demararea procedurilor necesare Referendumului. La nivelul Diecezei de Iași s-au strâns în jur de 25.000 de semnături. (www.catholica.ro)

Capelă nouă – Capela din cimitirul din Lupac va fi binecuvântată în data de 3 aprilie. (red.)

Pelerinaj diecezan – Pelerinajul diecezan la Dom va avea loc în data de 9 aprilie. Cu această ocazie, Sf. Liturghie va fi celebrată la ora 11:00 de către Exce-lența Sa Bocskei Laszlo, episcop de Oradea. După Sf. Liturghie va fi deschisă, în mod oficial, în catedrala noastră, o expoziție jubiliară dedicată domului nostru și celor 280 ani de existență ai săi. Obiectele, documentele, imaginile expuse fac parte din patrimoniul nostru istoric și liturgic, diecezan. (informații furnizate de Pr. Nikola Laus, cancellarius)

Liturghie de aur – Pr. Ebenspanger Ferenc din Dognecea își sărbătorește Liturghia de aur, la 50 ani de preoție, în data de 20 aprilie, alături de preoții din decanatul Caraș. Jumătate de secol în slujba bunului Dumnezeu și a bisericii sărbătorește în acest an și Pr. Dumea Bonaventura din Biled, în data de 1 mai. (red.)

Sărbătoarea Sf. Gheorghe, ocrotitorul catedralei noastre,

va fi celebrată sâmbătă 23 aprilie. Sfânta Liturghie va începe la Domul din Timișoara la ora 10:00, unde vom avea deosebita onoare de a-l avea printre noi, ca oaspete, pe Exce-lența Sa Msgr. Miguel Maury Buendia, Nunțiu Apostolic în România și Republica Moldova. În ziua următoare, Exce-lența Sa va vizita Arhidiaconatul de Arad și va celebra Sfânta Liturghie la biserica parohială din Arad-Centru începând de la ora 10:30. În aceeași zi, reprezentantul Sfântului Scaun în țara noastră va vizita și Basilica Maria-Radna, după care se va întoarce la București. (informații furnizate de Pr. Nikola Laus, cancellarius)

Cupa Marienheim – În 30 aprilie va avea loc la Timișoara, Cupa Marienheim la fotbal, manifestare devenită deja o tradiție în rândul tinerilor iubitori de fotbal din diferitele comunități ale diecezei noastre. (informații furnizate de Pr. Szabó Tibor)

Întâlnire diecezană de tineret – Timișoara va găzdui în data de 7 mai cea de-a XX-a Întâlnire diecezană a tinerilor din Banat. Tema întâlnirii va fi „Milostivirea”, aleasă în mod intenționat pentru a coincide cu Anul Sfânt al Milostivirii. De data aceasta, întâlnirea se va desfășura într-o singură zi. Sunt așteptați, la acest eveniment care urmează, tineri din toate colțurile diecezei de Timișoara. (informații furnizate de Pr. Szabó Tibor)

Conferința Episcopilor din România – Sesiunea de primăvară a Conferinței Episcopilor din România va avea loc, în acest an, în perioada 9-11 mai la București (cf. ro.radiovaticana.va)

Unsere Sendung und Berufung

Leider ist es heute so, dass man nicht immer den Beruf findet, der einem Freude macht, der interessant ist oder den eigenen Fähigkeiten entspricht. Viele Menschen sind froh, wenn sie überhaupt arbeiten können, denn sie brauchen den Lohn zum Überleben. Andere gehen arbeiten, weil es ihnen zu Hause zu langweilig ist und sie etwas Nützliches tun wollen. Und manche Menschen gehen arbeiten, da sie Angst haben, sonst ihr Ansehen bei den Mitmenschen zu verlieren.

Es gibt aber auch Berufe und Tätigkeiten, da geht es um mehr als um Geldverdienen und Ansehen. Da fühlen sich Menschen »aufgefordert«, etwas Gott zuliebe zu tun - ja ihr ganzes Leben in den Dienst Gottes zu stellen. Sie verzichten auf vieles, z. B. auf Ehe und Familie, um ganz frei Gott und den Mitmenschen dienen zu können.

Auch der Apostel Paulus spürte so einen Ruf Gottes - und zwar so stark und deutlich, dass er danach sein ganzes Leben radikal änderte. Er, der früher ein frommer Jude und Christenverfolger war, wurde nun ein begeisterter Christ, der nur noch ein Ziel hatte: möglichst viele Menschen zum Glauben an Jesus zu bringen. Wie kein anderer nahm Paulus beschwerliche Wege auf sich, um für Jesus zu werben. Seine erste große Reise führte ihn nach Kleinasien, in das Gebiet der heutigen Türkei.

Früher reiste man nicht so bequem und schnell wie heute. Im Gegenteil, Paulus und seine Begleiter waren oft wochenlang unterwegs und mussten viele Hunderte Kilometer zurücklegen - oft in unwegsamem Gelände, auf einsamen Bergpfaden, aber auch durch ödes Wüstenland; sie waren gefährdet durch Räuber, gefährdet auch durch das Meer; erlitten Schiffbruch; mussten Durst und Hunger erleiden, waren dem Wetter schutzlos ausgeliefert.

Hinzu kam noch die Sorge: Wie reagieren bloß die Menschen, wenn wir sie so ungefragt und unerwartet mit unserer neuen Botschaft von Jesus überraschen; will das überhaupt einer hören? Die Befürchtungen wa-

ren berechtigt, denn kaum hatten Paulus und Barnabas ihr Ziel, diesmal war es die Stadt Antiochia, erreicht, passierte folgendes:

Als Paulus in der Synagoge - dem Gebetshaus der Juden - predigte, kam es also zu einem ernsten, handfesten Streit. Viele konnten nicht glauben, dass Jesus der von Gott geschickte Erlöser sein sollte. Sie hatten sich den Messias ganz anders vorgestellt: groß und machtvoll. Ein Erlöser, der gekreuzigt wurde, das war für sie eine dumme und ärgerliche Botschaft. Das konnten und wollten sie nicht glauben.

Was sollte Paulus nun tun? Er fasste einen Entschluss, der große Auswirkungen für die Ausbreitung des Christentums hatte: Von nun an wollte er nicht mehr nur den Juden, sondern auch allen anderen Menschen das Evangelium predigen.

So gelang es Paulus, in vielen bedeutenden Städten, die ersten christlichen Gemeinden zu gründen. Die große Welt des Römischen Reiches öffnete sich dadurch mehr und mehr dem Christentum.

Was Paulus in Antiochia erlebte, war und blieb kein Einzelfall: Immer wieder musste er unterwegs die Erfahrung machen, dass die Menschen von seiner Botschaft nichts hören wollten, mitunter ihn sogar deswegen bedrängten und verfolgten. Die Kraft, dennoch weiterzumachen, bekam er von dem, der ihn auch berufen hatte: vom Geist Gottes!

Manchmal wünschte ich, wir hätten in unserer Kirche mehr Menschen wie Paulus! Menschen, die offen auf andere zugehen und sie zum Gottesdienst einladen; Menschen, die mutig zu ihrem Glauben stehen, wenn andere lachen; Menschen, die bereit sind, ihre Freizeit für Gott und den Mitmenschen zur Verfügung zu stellen. Manchmal wünsche ich euch und mir, wir würden - wie Paulus - Gottes Geist in uns spüren, der uns stärkt und ermuntert, immer wieder neu anzufangen: Christ - zu sein.

Günther-Diether Loch – Diözese Mainz

Iubirea vie milostivă și umilă

De la „CATEDRA lui Dumnezeu”, la catedra mea, învățând să iubesc până la capăt!

„Crucifixul este Catedrala lui Dumnezeu!” Așa definește Sfântul Părinte Papa Francisc, Crucifixul. Să privim și noi, precum Sfântul Părinte, Crucifixul! Doar prin Răstignire se ajunge la ÎNVIERE, iar „dacă Cristos n-ar fi înviat, zadarnică ar fi credința noastră!”

Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, în momentul cel mai greu al Jertfei Sale Supreme, a avut parte de Milostivirea Tatălui! Iar Tatăl iubitor și Milostiv a trimis Îngerul cu potirul pentru ca Drumul Mântuirii să nu se întrerupă! Prin îmbrățișarea Celui Răstignit am pregustat Învierea Domnului!

Iată de ce merită să sperăm împotriva oricărei speranțe! Așa a devenit Crucifixul Catedrala lui Dumnezeu, de la care învățăm Iubirea milostivă și umilă!

Să Îl rugăm pe Tatăl să folosească și suferințele noastre, cu tot cu înviere – ridicare, pentru întărirea credinței multora.

Privind acum la Tine, înălțat pe Cruce, înțeleg ce mult mă iubeste Tatăl! Ce a permis El pentru răscum-părarea mea! Este dovada Iubirii Totale!

Alerg la Tine, Isuse și Te îmbrățișez cu tot cu Cruce și-Ți strig și eu: „Înviază Doamne, mântuind pe toți!” Și Tu, Isuse înviat ai venit să Te întâlnești cu mine și cu copiii mei! Ești viu și vii la fiecare oră în mijlocul nostru! Așa cum Te-ai întâlnit cu Ucenicii, așa ai venit și eu îți fac cunoștință cu micuții noi ucenici.

Iubirea nu moare niciodată, EA ÎNVIAZĂ!” **Prof. Elena Ștefănescu**

Alexandru Vlahuță
Cristos a înviat
– fragmente –

Cât bine, câtă fericire,
Și câtă dragoste-ai adus!
Și oamenii drept răsplătire
Pe cruce-ntre tâlhari te-au pus.

Au răs și te-au scuipat în față
Din spini cununa ți-au făcut,
Și în deșarta lor trufie
Stăpâni deasupra-ți s-au crezut...

Aduceți piatra cea mai mare
Mormântul să-i acoperiți

Chemați sutașii cei mai ageri,
Și străji de noapte rânduți...

S-au veselit necredincioșii
C-au pus luminii stăvilari,
Dar ea s-a întărit în focul
Durerilor de pe Calvar,

Și valurile-i neoprite
Peste pământ se împânzesc,
Ducând dreptate și iubire
Și pace-n neamul omenesc.

Voi toți, ce-ați plâns în întuneric
Și nimeni nu v-a mângâiat,
Din lunga voastră-ngenunchere
Sculați... Cristos a înviat!

Povestea ceșcuței

**„Să aveți încredere în Dumnezeu cel bun, viu și puternic. Încercările sunt urmate de bucurii duhovnicești. Să nu vă tulburați la inimă și să nu vă cuprindă teama, fiindcă Dumnezeu este cu voi.”
Sfântul Nectarie**

<<O familie a plecat într-o excursie în Anglia pentru a cumpăra ceva dintr-un frumos magazin de antichități, pentru celebrarea celei de a 25-a aniversări de la căsătorie. Amândurora le plăceau antichitățile și produsele din argilă, ceramice, în special ceștile de ceai. Au observat o ceașcă excepțională și au întrebat: „Putem să vedem ceșcuța aceea? Nu am văzut niciodată ceva atât de frumos.” În timp ce doamna le oferea ceea ce ceruseră, ceșcuța de ceai a început să vorbească:

„Voi nu puteți să înțelegeți. Nu am fost de la început o ceșcuță de ceai. Cândva am fost doar un bulgăre de argilă roșie. Stăpânul m-a luat și m-a rulat, m-a bătut tare, m-a frământat în repetate rânduri, iar eu am strigat: „Nu face asta!”, „Nu-mi place!” „La să-mă în pace,” dar EL a zâmbit doar și a spus cu blândețe: „Încă nu!”

Apoi, ah! Am fost așezată pe o roată și am fost învârtită, învârtită, învârtită. „Oprește! Amețesc! O să-mi fie rău!” am strigat. Dar stăpânul doar a dat din cap și a spus, liniștit: „Încă nu.” M-a învârtit, m-a frământat și m-a lovit și m-a modelat până a obținut forma care i-a convenit și apoi m-a băgat în cuptor. Niciodată nu am simțit atâta căldură. Am strigat, am bătut și am izbit ușa ... „Ajuutor! Scoate-mă de aici!” Puteam să-l

văd printr-o deschizătură și puteam citi pe buzele sale în timp ce clătina din cap dintr-o parte în alta: „Încă nu.” Când mă gândeam că nu voi mai rezista încă un minut, ușa s-a deschis. Cu atenție, m-a scos afară și m-a pus pe raft... am început să mă răcoresc. O, mă simțeam atât de bine! „Ei, așa este mult mai bine” m-am gândit. Dar după ce m-am răcorit, m-a luat, m-a periat și m-a colorat peste tot... mirosurile erau oribile. Am crezut că mă sufoc. „O, te rog, încetează, încetează, am strigat!” EL doar a dat din cap și a spus: „Încă nu!”

Apoi, deodată m-a pus din nou în cuptor. Numai că acum nu a mai fost ca prima dată. Era de două ori mai fierbinte și simțeam că ma voi sufoca. L-am rugat. Am insistat. Am strigat. Am plâns, eram convinsă că nu voi scăpa. Eram gata să renunț. Chiar atunci ușa s-a deschis și EL m-a scos afară și, din nou, m-a așezat pe raft, unde m-am răcorit și am așteptat și am așteptat întrebându-mă: „Oare ce are de gând să-mi mai facă?” O oră mai târziu mi-a dat o oglindă și a spus: „Uită-te la tine.” Și m-am uitat. „Acea nu sunt eu; aceea nu pot fi eu. Este frumoasă. Sunt frumoasă!!!”

EL a vorbit blând: „Vreau să ții minte: știu că a durut când ai fost rulat, frământată, lovită, învârtită, dar dacă te-ai fi lăsat singură, te-ai fi uscat.

Știu că ai amețit când te-am învârtit pe roată, dar dacă m-aș fi oprit, te-ai fi desfăcut bucățele, te-ai fi fărâmițat. Știu că a durut și că a fost foarte cald în cuptor și neplăcut, dar a trebuit să te pun acolo, altfel te-ai fi crăpat. Știu că mirosurile nu ți-au făcut bine când te-am periat și te-am colorat peste tot, dar dacă nu aș fi făcut asta, niciodată nu te-ai fi călit cu adevărat. Nu ai fi avut strălucire în viață. Dacă nu te-ai fi băgat pentru a doua oară în cuptor, nu ai fi supraviețuit prea mult fiindcă acea întărire nu ar fi ținut. Acum ești un produs finit. Acum ești ceea ce am avut în minte prima dată când am început să lucrez cu tine.”

Morala este aceasta:

Dumnezeu știe ce face cu fiecare dintre noi. EL este OLARUL, iar noi suntem argila Lui. EL ne va modela, ne va face și ne va expune la presiunile necesare pentru a fi lucrări perfecte care să împlinescă buna, plăcuta, sfânta Sa Voie.

Dacă viața pare grea și ești lovit, bătut și împins aproape fără milă; când lumea-ți pare că se învârteste necontrolat; când simți că ești într-o suferință îngrozitoare, când viața pare cumplită, fă-ți un ceai și bea-l din cea mai dragă ceașcă, așează-te și gândește-te la cele citite aici și apoi discută puțin cu OLARUL.>> Părintele Arsenie Boca

psih. Irina Vastag

Virusul Zika

Simptome, transmitere, diagnostic, prevenție

Infecția cu virusul Zika este transmisă de țânțari din specia Aedes, iar persoanele contaminate prezintă în general febră moderată, o erupție cutanată și conjunctivită. În mod normal, simptomele dispar într-o perioadă cuprinsă între două și șapte zile. Deocamdată nu există tratament sau vaccin specific, scrie Organizația Mondială a Sănătății (OMS) pe site-ul său. Cea mai bună formă de prevenire constă în protejarea împotriva înțepăturilor de țânțari. Virusul circula în Africa, cele două Americi, Asia și Pacific. Virusul Zika a fost identificat prima oară în Uganda, în 1947, la maimuțele rhesus. A fost identificat ulterior la om în 1952, tot în Uganda și în Tanzania.

Semne și simptome – Nu se știe exact care este perioada de incubatie (de la expunere la manifestarea simptomelor), apreciindu-se că ea este de câteva zile. Simptomele seamănă cu cele al altor arboviroze, cum ar fi Dengue, și implică febră, erupții cutanate, conjunctivită, dureri musculare și articulare, o stare de slăbiciune și cefalee. Simptomele sunt în general benigne și dispar în două-șapte zile. În cursul epidemiilor din Polinezia Franceză și Brazilia, din 2013 și, respectiv 2015, autoritățile sanitare naționale au semnalat potențiale complicații neurologice și autoimune. În Brazilia s-a înregistrat recent o recrudescență a infecțiilor cu virusul Zika în rândul populației, precum și o creștere a numărului de nou-născuți cu microcefalie în nord-estul țării.

Transmitere – Virusul Zika se transmite la om prin înțepătura unui țânțar infectat din specia Aedes, în regiunile tropicale. Acesta transmi-

te și Dengue, Chicungunya și febra galbenă. Epidemii de infecții provocate de virusul Zika au fost semnificate prima oară în Pacific, în 2007 și în 2013 (insulele Yap și Polinezia Franceză), apoi în 2015 în cele două Americi (Brazilia și Columbia) și în Africa (Republica Capului Verde). În plus, peste 13 țări din America de Sud și America de Nord au anunțat infecții sporadice cu virusul Zika, semn al unei expansiuni geografice rapide a acestuia.

Diagnostic – Virusul Zika este depistat prin PCR (amplificare prin reacție în lanț a polimerazei) și prin izolare din eșantioane sanguine. Diagnosticul serologic poate fi dificil, fiind posibile reacții încrucișate cu alți flavivirusi, de exemplu virusul Dengue, al Nilului occidental sau al febrei galbene.

Prevenție – Țânțarii și cuiburile lor constituie un important risc de infecție cu virusul Zika. Prevenirea și combaterea bolii constau în scăderea numărului de țânțari la sursă (eliminarea sau modificarea cuiburi-

lor larvare) și reducerea contactelor între aceste insecte și om. În acest scop se pot aplica produse care să alunge țânțarii, este recomandabil ca hainele să aibă de preferință culori deschise și să acopere o porțiune cât mai mare a corpului, să se pună plase împotriva insectelor, să se închidă ușile și ferestrele și să se doarmă sub plasă anti-țânțari. Se mai recomandă golirea, curățarea și acoperirea tuturor recipientelor în care se poate strânge apă, cum ar fi găleți, vase de flori și pneuri, pentru a elimina locurile în care se pot reproduce țânțarii. În plină epidemie, autoritățile sanitare pot trece la pulverizări cu insecticide.

Tratament – Boala cu virusul Zika este în general benignă și nu necesită un tratament specific. Persoanele afectate trebuie să se odihnească, să bea suficiente lichide și să ia medicamente obișnuite împotriva durerilor și febrei. În cazul agravării simptomelor, ele trebuie să se adreseze medicului.

oms.ro

Firimiturile se dăruiesc!

Parohia Romano Catolică Lipova, prin intermediul părintelui Hiticaș Valentin Macedon și al partenerilor Sozial Akademie Kommende Dortmund, SocioMovens, Fazenda da Esperanza și Caritas Lipova, împreună cu 21 de elevi ai claselor a X-a și a XI-a din Liceele Lipova, Sever Bocu și Atanasie Marienescu, timp de o săptămână, au luat parte la un proiect care urmărea dezvoltarea aptitudinilor sociale la elevi, trăind sub adăpostul casei de tabără Al 7-lea Izvor Romania, din Șistarovăț.

Prin intermediul acestor doar câteva zile, tinerii au putut cunoaște modele și aparate sociale care există în jurul orașului Lipova, putându-se desprinde de cotidianul obișnuit, iar prin conferințele asistenților sociali și al persoanelor calificate, devotate vocației proprii domeniului de activitate pe care îl reprezintă. Chiar dacă proiectul este inițiat de o entitate creștină catolică, nu este destinată

strict acestor tineri catolici, implicați pentru valorile morale universale. La acest proiect nu au fost excluși acei doritori care nu manifestă nici o înclinație spre divin.

În ziua de luni, 14 martie, 21 de tineri din comunitatea lipoveană ne-am adunat plini de speranță pentru a ne îmbogăți cunoștințele legate de problemele sociale din țara noastră. Entuziasmați de posibilitatea găsirii unor soluții pentru aceste probleme, nu a prevăzut niciunul dintre noi ce avea să se întâmple cu adevărat: crearea unei mici comunități bazate pe trei elemente importante: spiritualitate, comunitate, dragoste. În decursul proiectului, noi tinerii am avut posibilitatea să cunoaștem familii cu lipuri materiale, oameni cu deficiențe mentale, copii abandonati și oameni fără adăpost, lucruri care ne-au atins inima cu sensibilitate, făcându-ne dornici de a ne implica, pe cât posibil, în rezolvarea acestor probleme, pentru a clădi o lume mai bună.

Personal, consider că tabăra aceasta a avut un mare impact asupra mea pentru că am avut oportunitatea de a vedea și altceva în afară de viața de zi cu zi. Am văzut că viața înseamnă mai mult decât distracție, bârfe și rețele de socializare și am înțeles că 'societatea' asta, pe care noi o considerăm bolnavă, pornește de la noi, noi suntem societatea și doar noi putem schimba ceva. În cadrul taberei am avut oportunitatea de a cunoaște oameni minunați care au înțeles deja acest lucru și care oferă din timpul și energia lor celor care au nevoie, am cunoscut oameni determinați să facă o schimbare, indi-

ferent de cât de greu ar fi. Iar acești oameni sunt adevărate surse de inspirație: de exemplu, tineri care își sacrifică timpul lor liber pentru a face voluntariat în alte țări: Vinicius Moreira și Hoslany Fernandes.

Fiecare zi a săptămânii începea cu prezentarea motto-ului pentru ziua respectivă, motto care ne însoțea pe parcursul întregii zile, pentru că la sfârșitul acesteia să împărtășim cu „noua familie” trăirile noastre despre acel motto. Jocurile și-au lăsat și ele amprenta asupra noastră, învățându-ne că, indiferent dacă pierdem sau câștigăm, trebuie să jucăm cinstit și să ne bucurăm de reușita celui-lalt. Grupul format se poate numi o adevărată familie deoarece suntem dispuși să oferim tot ce avem mai bun unul pentru celălalt.

Mottoul care, din punctul meu de vedere, a avut cel mai mare impact asupra participanților a fost „take care of” -ai grijă de-. Când ne gândim la probleme sociale, ne gândim la ajutor. Ce putem să facem pentru cei aflați în necaz? Răspunsul este unul simplu: să întindem celor nevoiași o mână caldă de ajutor. Chiar dacă pentru noi efortul este unul minim, pentru cel în nevoie, chiar și cel mai mic gest de ajutor reprezintă o comoară.

Pot spune că am plecat spre casă o altă persoană, diferită de aceea care a venit, o persoană deschisă în a-i ajuta pe cei din jur, chiar și cu un gând pozitiv.

**Laura Drugan XI-A,
Madălina Lupu X-B,
Chevereșan Andrei XI-A**

Vestitori curajoși ai Învierii

Mesajul Excelenței Sale Martin Roos, Episcop de Timișoara, cu ocazia Solemnității Învierii Domnului – Sfintele Paști, 2016

Frați și surori în Cristos!

Sărbătoarea Sfintelor Paști este prin excelență o sărbătoare a bucuriei. După suferințele îndurate pentru noi, după răstignirea și moartea sa pe cruce, Domnul nostru Isus Cristos a înviat și s-a arătat ucenicilor săi. Această reîntâlnire a Domnului în împrejurări atât de deosebite și neașteptate i-a surprins nespuse de mult pe ucenici, care nu se așteptau la un astfel de eveniment. Ei au fost primii, care, confrunțați cu realitatea Învierii lui Cristos, nu au reușit să-și dovedească imediat credința, în momentul revederii cu Isus. Evangheliile ne relatează destul de mult despre aceste momente din viața apostolilor.

Isus cel răstignit însă trăiește și

nate și fără nicio urmă de iluzii sau închipuiri.

Concluzia fundamentală, care se poate formula, ne spune că Cel răstignit pe cruce și îngropat în mormânt este acum viu; El trăiește și este același Domn, cu care ei s-au obișnuit în timpul, care l-au petrecut împreună; pe care l-au văzut și însoțit, care i-a învățat și i-a instruit. El este Domnul prin care Duhul Sfânt ne este dat pentru o nouă viață. În mijlocul lor, Cel răstignit, dar Înviat, le spune ucenicilor: „*Primiți pe Duhul Sfânt, celor care le veți ierta păcatele, vor fi iertate, celor care nu le veți ierta, vor fi ținute...*!” (Ioan 20, 22-23).

Frați și Surori în Cristos! Tocmai aici putem afla cheia și taina mântu-

irii noastre, atunci când descoperim în Învierea Domnului îndurarea și iertarea, împăcarea, reconcilierea, ca semn al nemărginitei iubiri pe care Dumnezeu o are față de noi. „*Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât și l-a jertfit pe propriul său Fiul, pentru ca toți cei care cred în El, să aibă viață veșnică...*!” (Ioan 3, 16). Prin această lucrare a lui Dumnezeu a luat sfârșit pentru totdeauna robia păcatului în care s-a zbatut întreaga omenire. Păcatul lui Adam a fost iertat, iar prețul răscumpărării omului a fost tocmai jertfirea unicului Fiul al lui Dumnezeu venit în lume.

Dar Fiul lui Dumnezeu nu a rămas mort, ci a înviat. Apostolii și ucenicii sunt martorii acestui mare eveniment. Ei devin vestitori ai morții și învierii lui Isus Cristos și ai faptelor lui Dumnezeu, mărturisind cu toată credința în fața lumii ceea ce ei înșiși au văzut, au auzit și despre care s-au putut convinge. Printre ei, apostolul Petru a fost cel care a ajuns primul la mormânt și totodată la credință, prin care, împreună cu ceilalți apostoli și ucenici, au vestit Învierea lui Isus: Cristos Isus trăiește, i s-a arătat lui. Domnul a înviat cu adevărat!

Ne dorim ca celebrarea acestor minunate zile pascale să ne copleșească pe toți cu o profundă recunoștință, cu speranță nouă și cu bucurie în Dumnezeu. Misterul Morții și Învierii Domnului să ne conducă și pe noi pe calea credinței, făcându-ne mai statornici în trăirea ei, ajutându-ne să devenim și să rămânem vestitori curajoși ai Învierii, prin care Isus a biruit moartea, pentru a oferi tuturor șansa adevăratei vieți.

Cristos a înviat!

Timișoara, în Duminica Învierii Domnului 2016

+ Martin
episcop diecezan

Cracovia ne așteaptă!

Mesajul Sfântului Părinte Francisc pentru cea de-a XXXI-a zi Mondială a Tineretului 2016

FERICIȚI CEI MILOSTIVI
IMNUL OFICIAL
AL ZILEI MONDIALE A TINERETULUI CRACOVIA 2016

**„Fericiți cei milostivi,
pentru că ei vor afla milostivire” (Mt 5,7)**

Lipsesc puține luni până la întâlnirea noastră în Polonia. Cracovia, orașul sfântului Ioan Paul al II-lea și al sfintei Faustina Kowalska, ne așteaptă cu brațele și inima deschise. Cred că Providența Divină ne-a condus să celebrăm Jubileul Tinerilor chiar acolo, unde au trăit acești doi mari apostoli ai milostivirii din timpurile noastre. Ioan Paul al II-lea a intuit că acesta era timpul milostivirii. La începutul pontificatului său a scris enciclica *Dives in misericordia*. În Anul Sfânt 2000 a canonizat-o pe sora Faustina, instituind și Sărbătoarea Divinei Îndurări, în a doua duminică a Paștelui. Și în 2002 a inaugurat personal la Cracovia sanctuarul lui Isus Milostiv, încredințând lumea Îndurării Divine și dorind ca acest mesaj să ajungă la toți locuitorii pământului și să umple inimile de speranță: „Trebuie aprinsă această scânteie a harului lui Dumnezeu. Trebuie transmis lumii acest foc al milostivirii. În milostivirea lui Dumnezeu, lumea va găsi pacea și omul fericirea!” (Omilia pentru dedicarea sanctuarului Îndurării Divine la Cracovia, 17 august 2002).

Preaiubiți tineri, Isus milostiv, reprezentat în efigia venerată de poporul lui Dumnezeu în sanctuarul din Cracovia dedicat lui, vă așteaptă. El are încredere în voi și contează pe voi! Are atâtea lucruri importante de spus fiecăruia și fiecăreia dintre voi... Nu vă fie frică să vă îndreptați spre ochii săi plini de iubire infinită față de voi și lăsați ca să ajungă la voi privirea sa milostivă, gata să ierte orice păcat al vostru, o privire capabilă să schimbe viața voastră și să vindece rănilor sufletelor voastre, o privire care satură setea profundă care locuiește în inimile voastre tene: sete de iubire, de pace, de bucurie și de fericire adevărată. Veniți la El și nu vă fie frică! Veniți pentru a-i spune din adâncul inimilor voastre: „Isuse, mă încred în tine!”. Lăsați-vă atinși de milostivirea sa fără limite pentru a de-

veni la rândul vostru apostoli ai milostivirii prin fapte, cuvinte și rugăciune, în lumea noastră rănită de egoism, de ură și de atâtea disperare.

Duceți flacăra iubirii milostive a lui Cristos – despre care a vorbit sfântul Ioan Paul al II-lea – în locurile vieții voastre zilnice și până la marginile pământului. În această misiune, eu vă însoțesc cu urările mele și rugăciunile mele, vă încredințez pe toți Fecioarei Maria, Mama Milostivirii, în această ultimă bucată a drumului de pregătire spirituală pentru apropiata ZMT de la Cracovia și vă binecuvântează pe toți din inimă.

Franciscus

(traducere de pr. Mihai Pătrașcu
www.zmtromania.ro)

Sr. Faustina Kowalska

Papa Francisc, în încheierea Bulei *Misericordiae Vultus*, a scris: „Rugăciunea noastră să se extindă și la atâția sfinți și fericiți care au făcut din milostivire misiunea lor de viață” (nr.24). Un exemplu de a anunța bucuria milostivirii divine a fost sfânta Faustina.

Elena Kowalska s-a născut în 1905, a treia din cei zece copii ai lui Stanisław și Marianna, țărani din satul Glogowiec, din Polonia. Încă de la vârsta de șapte ani simțise glasul vocației în suflet, dar pentru că părinții nu erau de acord ca ea să intre în mănăstire, se străduia s-o înăbușe în lăuntru. Totuși, presată de viziunea lui Cristos în suferință, a plecat la Varșovia unde, în 1925, a intrat în Congregația Surorilor Sfintei Fecioare a Milostivirii. A trăit în călugărie treisprezece ani, îndeplinind funcțiile de bucătăreasă, grădinară și portăreasă în diferite case ale Congregației, cel mai mult timp la Cracovia, Vilnius și Plock.

Anii pe care i-a petrecut în mănăstire au abundat în haruri extraordinare: revelații, viziuni, stigmat ascunse, participare la pătimirea Domnului, darul profeției și darul logodnei și căsătoriei mistice.

Sărbătoarea Divinei milostiviri a fost instituită oficial de către sfântul papa Ioan – Paul al II-lea la 30 aprilie 2000, cu ocazia canonizării sfintei Faustina, spunând atunci că vrea să transmită mesajul ei noului mileniu, tuturor oamenilor, pentru a învăța adevăratul chip al lui Dumnezeu și al fraților. Sfântul papă se referea, evident la mesajele pe care Isus le-a comunicat acestei umile călugărițe și pe care ea le-a adunat în Jurnalul ei. Iată cel puțin două tezaure pe care vrea să ni le transmită:

1) Necesitatea milostivirii: aproape

fiecare pagină insistă asupra cererii lui Isus de a face cunoscută Milostivirea Sa: „Spune sufletelor unde trebuie să caute alinarea, la tribunalul milostivirii, acolo unde au loc cele mai mari miracole... O sărmanilor, care nu profitați acum de acest miracol al milostivirii lui Dumnezeu.” (nr.1448). Mesajele adresate sfintei ne încurajează să ne adresăm „tribunalului spovezii”. Să nu uităm ceea ce papa Benedict al XVI-lea le explica în 2011 unor deținuți: „Dreptatea și caritatea sunt două realități diferite numai pentru noi oamenii, care distingem cu atenție un act drept de un act de iubire. Drept pentru noi este „ceea ce este datorat celuilalt”, în timp ce milostiv este ceea ce este dăruit din bunătate, și un lucru pare să-l excludă pe celălalt. Însă pentru Dumnezeu nu este așa: în El, dreptatea și caritatea coincid; nu există o acțiune dreaptă care să nu fie și act de milostivire și de iertare și, în același timp, nu există o acțiune milostivă care să nu fie perfect dreaptă.”

2) De la sfânta Faustina să învățăm și să imităm modul ei de a se ruga, implorând de la Isus harul de a deveni ea însăși „în întregime milostivă”: „Ajută-mă, Doamne, ca ochii mei să fie milostivi, ca să nu suspectez niciodată, nici să nu judec după aparențele exterioare, ci să discern frumusețea în sufletul aproapelui meu și să-i vin în ajutor. Ajută-mă, Doamne, ca urechea mea să fie milostivă, ca să mă aplec asupra nevoilor aproapelui meu și să nu rămân indiferentă la durerile și la plângerile sale. Ajută-mă, Doamne, ca limba mea să fie milostivă, ca să nu vorbesc niciodată de rău pe aproapele meu, ci să am pentru fiecare, un cuvânt de mângâiere și de iertare. Ajută-mă, Doamne, ca mâinile mele să fie milostive și pline de fapte

bune, ca să știu să fac bine aproapelui meu și să iau asupra mea sarcinile cele mai grele și cele mai neplăcute. Ajută-mă, Doamne, ca picioarele mele să fie milostive, ca să mă grăbesc în ajutorul aproapelui meu, dominându-mi propria oboseală și plictiseală. Adevărata mea odihnă este să-l slujesc pe aproapele meu. Ajută-mă, Doamne, ca inima mea să fie milostivă, ca să simt toate suferințele aproapelui meu. Nu voi refuza nimănui inima mea. Îi voi frecventa cu sinceritate chiar și pe aceia care, știind asta, vor abuza de bunătatea mea, iar eu mă voi închide în Inima preamilostivă a lui Isus. Voi tăinui propriile mele suferințe. Fie ca milostivirea Ta să sălășluiască în mine, o, Dumnezeul meu.” – Iar lui Isus i-a plăcut și a aprobat cu insistență: „Fiica mea, doresc ca inima ta să fie modelată după Inima mea Milostivă”.

Faustina Kowalska a murit pe 5 octombrie 1938, la 33 de ani, lăsând scris: „Aș vrea să strig lumii întregi: IUBIȚI-L PE DUMNEZEU PENTRU CĂ E BUN ȘI FOARTE MILOSTIV!”.

(tradus și selectat de Clara-Tereza C. din Santi Nella Misericordia de P. Antonio Maria Sicari OCD)

**Cântă cucu-n dumbrăvioară
Pe copacul înflorit,
Salutare, primăvară,
Timp frumos, bine-ai venit!**

V. Alecsandri